

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/52/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113229625
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5113229625.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Romana Tichého, v právnej veci žalobcu: GENERAL FACTORING, a. s., so sídlom Košická 56, Bratislava, IČO: 35 838 825, zastúpený spoločnosťou Jakubčák, advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Michalská 14, Bratislava, IČO: 47 255 706, proti žalovaným: v 1/ rade Y. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. C. XXX, v 2/ rade N. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX, U. C., o zaplatenie 14.914,06 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7C/206/2014-225 zo dňa 24. októbra 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným v rade 1/, 2/ priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol, žalovaným v rade 1/, 2/ priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. Bratislava a žalovaným 1/ vznikol záväzkový vzťah na základe zmluvy o úvere, obsahom ktorého bol záväzok Slovenskej sporiteľne a. s. poskytnúť žalovanému 1/ úver v dojednanej výške a záväzok žalovaného 1/ tento vrátiť v splátkach a zaplatiť úroky a dohodnuté poplatky. Súd uvedený záväzkový vzťah posúdil ako zmluvu o úvere v zmysle § 497 Obchodného zákonníka, pričom zároveň ide o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. Vo vzťahu k žalovanému 2/ dohodou o ručení vznikol medzi veriteľom a žalovaným 2/ zabezpečovací záväzkový vzťah podľa ustanovení § 303 a nasl. Obchodného zákonníka. Zároveň zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, nakoľko veriteľ pri jej uzatváraní konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a teda mal postavenie dodávateľa a žalovaný 1/ v rámci svojej podnikateľskej činnosti pri uzatváraní zmluvy nekonal, teda mal postavenie spotrebiteľa. Súd preto v súlade s ustanovením § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. aj ex offo prihliadal na nemožnosť uplatnenia práva, oslabenie nároku, prípadne inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod brániaci uplatniť alebo priznať plnenie voči spotrebiteľovi. Žalobca v konaní uplatňoval pohľadávku s príslušenstvom, ktorú mal nadobudnúť ako postupník postúpením pohľadávky zmluvou o postúpení od Slovenskej sporiteľne a. s. ako pôvodného veriteľa, t. j. banky. Z citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza, že sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Ak nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, príp. zmluvný vzťah medzi Slovenskou sporiteľňou a. s. a žalovanými nezanikol iným spôsobom, nebolo možné v čase

postúpenia pohľadávky z úverovej zmluvy pôvodným veriteľom urobiť záver o tom, že celý úver s úrokmi sa stal splatným. Splatnými do tejto doby mohli byť len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bol žalovaný 1/ v omeškaní. Zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá medzi Slovenskou sporiteľňou a. s. a žalobcom zo dňa 21.12.2010 je tak v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., a teda v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Skutočnosť, že úver nebol zosplatnený pôvodným veriteľom, vyplýva aj zo samotných tvrdení žalobcu, podľa ktorých spoločnosť Platiť sa oplatí s. r. o. ako oprávnená na akékoľvek úkony smerujúce k vymoženiu pohľadávky, zaslala list vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru dňa 17.02.2011. Uvedené konštatovanie o neplatnosti zmluvy o postúpení sa vzťahuje aj na tú jej časť, ktorou boli postúpené pohľadávky splatné pred uzavretím zmluvy o postúpení, a to z dôvodu, že nebolo preukázané splnenie podmienok predpokladaných ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách na vznik oprávnenia banky postúpiť jej pohľadávku, a to písomná výzva banky a nepretržité omeškanie splnením dlhu dlhšie ako 90 kalendárnych dní (pri splátkach, ktorých splatnosť nastala v lehote kratšej ako 90 dní pred postúpením). Z uvedených dôvodov tak ani žalobca nemohol platne nadobudnúť žalovanú pohľadávku s príslušenstvom, a teda nemohol vstúpiť do práv veriteľa a súčasne nebol oprávnený požadovať od žalovaných zaplatať žalovanej pohľadávky. S poukazom na uvedené dôvody tak súd dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, t. j. o tom, že žalobca nepreukázal, že je nositeľom ním v konaní uplatneného práva voči žalovaným, a preto jeho žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 C. s. p. Žalovaní mali v konaní plný úspech, preto majú nárok na náhradu trov konania. O výške tejto náhrady v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku.

3. Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodňuje najmä tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukazuje na to, že súdu prvej inštancie okrem iného doručili podania zo dňa 24.05.2016 a z 23.06.2016, v ktorých sa podrobne zaoberali Zákonom o bankách a Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Poukazuje na ust. § 1 ods. 1, ods. 8 Zákona o spotrebiteľských úveroch, keď úvodné ustanovenie vymedzuje to, čo upravuje zákon, nijakým spôsobom neodkazuje na Zákon o bankách. Poukazuje tiež na ust. § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, keď odkaz 22 smeruje k ust. § 524 Občianskeho zákonníka. Podľa dôvodovej správy k Zákonom o spotrebiteľských úveroch pri postúpení práv veriteľa vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu vrátane vzájomného započítania pohľadávok sa postupuje podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Ďalej poukazuje na ust. § 1, ako aj § 92 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Účelom § 92 Zákona o bankách je úprava výnimiek z bankového tajomstva. Ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Za daných podmienok môže banka postúpiť pohľadávku aj na inú osobu, ako je banka, a teda aj na osobu, ktorá ako taká nie je viazaná bankovým tajomstvom, a to aj bez súhlasu klienta. Ak by postúpila pohľadávku na inú osobu skôr, ako sú splnené stanovené podmienky a zároveň by nemala na postúpenie pohľadávky súhlas, porušuje tým bankové tajomstvo. Účel ustanovení je vyjadrený aj v dôvodovej správe. Hlavným účelom § 92 vrátane ods. 8 Zákona o bankách je teda prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. O tom, že by tieto podmienky podmieňovali platnosť právneho úkonu, niet v zákone ani v dôvodovej správe ani slova. Zároveň Zákon o spotrebiteľských úveroch priamo a výlučne definuje možnosť postúpenia práva vyplývajúceho zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu, pričom tento zákon zároveň definuje, že týmto zákonom sú dotknuté ustanovenia Zákona o bankách (týmto zákonom totiž nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov.). Nie je teda správny postup aplikácie ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách na spotrebiteľský úver takým spôsobom, že aplikáciou tohto ustanovenia sa bude určovať neplatnosť tohto postúpenia pohľadávky a prípadný nedostatok aktívnej legitímácie nového veriteľa. Žalobca poukazuje na nález Ústavného súdu SR z 28. apríla 2014 pod sp. zn. IV. ÚS 15/2014, ako aj nález Ústavného súdu SR z 1. apríla 2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014, keď zdôrazňujú, že jedným zo základných princípov výkladu zmlúv je prioritá výkladu, ktorý nevedie k neplatnosti zmluvy, pred takým výkladom, ktorý vedie k neplatnosti, ak do úvahy prichádzajú obidva výklady. Zákon o bankách ani Zákon o spotrebiteľských úveroch absenciu či nepreukázanie výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách ako dôvod neplatnosti právneho úkonu neuvádza. Podľa Ústavného súdu SR je potom zákonný len taký postup, kedy nemožno vyvodit' neplatnosť postúpenia

pohľadávky. Podobne je to i podľa nálezu Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 3900/12 zo dňa 28.02.2013. V nadväznosti na historicky rovnakú právnu úpravu tak Ústavný súd SR, ako i Ústavný súd ČR preferujú platnosť právneho úkonu, neumožňujú hľadať jeho neplatnosť „za každú cenu“, neumožňujú vyvodzovať jeho neplatnosť z okolností, ktoré zákon neuvádza ako dôvody neplatnosti. Poukazuje aj na všeobecné obchodné podmienky vo vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným (bod 18.14.), v zmysle ktorých klient výslovne súhlasil s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky. Poukazuje na ust. § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z., v zmysle ktorého veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis a ďalej ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu. Poznámka pod čiarou pod číslom 7 obsahuje odkaz na § 524 Občianskeho zákonníka. Postúpenie pohľadávky bolo a je teda závislé iba na ust. § 524 Občianskeho zákonníka. Súdu prvej inštancie v podaní zo dňa 18.10.2016 poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 210/01 (judikát R 119/2003). K tomu predložili oznámenie o postúpení pohľadávok, ktoré žalovaní 1/, 2/ prevzali. Poukázali tiež na čl. 2 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku. Poukazuje tiež na aktuálne rozhodnutia okresných súdov Slovenskej republiky, kedy súdy žalobcovi pri rovnakej argumentácii vo vzťahu k aplikácii § 92 ods. 8 Zákona o bankách nárok na zaplatenie priznali. Odvoláva sa aj na judikatúru českých súdov. Žalobca má preto dôvodne za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie vôbec neuvádza nález Ústavného súdu SR z 28. apríla 2014 pod sp. zn. IV. ÚS 15/2014, nález Ústavného súdu SR z 1. apríla 2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014, rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Obo 210/01, na ktoré poukázali a ktoré predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ktorou sa súd prvej inštancie neriadil. Toto je zarážajúce vzhľadom na to, že súd prvej inštancie návrh zamietol z dôvodu, ktorého nemožnosti pre zamietnutie žaloby sa podrobne venovali práve v ich podaniach zo dňa 24.05.2016, 23.06.2016 a 18.10.2016, ktorými súd na pojednávaní v čase svojho rozhodovania disponoval. Súd prvej inštancie úplne opomenul vysporiadať sa s argumentáciou žalobcu, pričom vo veci rozhodol a ani následne sa k tejto argumentácii nevyjadril. Žalobca má preto za to, že rozsudok je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti, a to z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, keď súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V rozhodnutí súdu prvej inštancie bolo nutné vysvetliť, prečo nie je právna argumentácia žalobcu dôvodná, súvis a vysporiadanie sa s poukazom žalobcu na konkrétnu rozhodovaciu činnosť súdov Slovenskej republiky, súvis a vysporiadanie sa s právnymi závermi Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR. Žalobca poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR dotýkajúce sa náležitostí riadneho odôvodnenia rozhodnutia. Rozsudok podľa žalobcu vykazuje znaky arbitrárnosti a nie je preskúmateľný. V tejto súvislosti poukazuje aj na čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Tiež poukazuje na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu. S poukazom na uvedené žiada napadnutý rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd žalovaných zaviazal voči žalobcovi na zaplatenie tak, ako to žalobca požaduje v žalobe, alebo žiada zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/, 2/ sa k odvolaniu nevyjadrili.

5. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe odvolania žalobcu v rozsahu a z dôvodov vyplývajúcich z ust. § 379, § 380 C. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario) postupom v zmysle ust. § 219 ods. 3 C. s. p. napadnutý rozsudok potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 C. s. p.

6. Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd správne a v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil.

7. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

8. Právo na spravodlivý proces, ktoré strane sporu garantuje čl. 6 Dohovoru, ako aj čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, je základným ústavným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a orgánov verejnej moci Slovenskej republiky príslušným na poskytovanie jeho ochrany. Základné právo na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje každému právo na prístup k súdu a právo na určitú kvalitu súdneho konania pred nezávislým a nestranným súdom, t. j. právo na spravodlivý proces.

Právo na spravodlivý proces je subjektívne verejné právo každého účastníka. Obsah základného práva na spravodlivý proces zahŕňa viacero samostatných subjektívnych práv a princípov, do ktorého obsahu patrí nepochybne aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Toto ústavou garantované právo sa potom odzrkadľuje v procesnej úprave § 220 ods. 2 C. s. p.

9. V zmysle ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

10. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu a jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ako Európskeho súdu pre ľudské práva, tak aj Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Judikatúra týchto súdov však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa odpoveď súdu na tento argument. Právom účastníka je, aby súd v odôvodnení rozhodnutia dal jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd konštatuje, že toto spĺňa štruktúru predpísanú ust. § 220 ods. 2 C. s. p. a zároveň po skutkovej a právnej stránke dáva jasnú a zrozumiteľnú odpoveď, prečo súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku.

11. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci, odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie a považuje ho za vecne správne.

12. Na druhej strane však dáva odvolateľovi za pravdu, že v priebehu prvostupňového konania vo svojich podaniach sa zaoberal rozsiahlou právnou argumentáciou vo vzťahu k predmetu sporu, k platnosti postúpenia, s ktorou sa súd prvej inštancie dôsledne v odôvodnení rozhodnutia nevyporiadal. Bolo právom žalobcu, aby mu súd dal odpovede na jeho rozsiahlu právnú argumentáciu týkajúcu sa platnosti postúpenia pohľadávky.

13. Nie každé porušenie práva na spravodlivý proces je dôvodom zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. K zrušeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie dochádza iba v prípade, ak nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

14. Vzhľadom na skutočnosť, že podstatná právna argumentácia žalobcu v prvostupňovom konaní, s ktorou sa súd nevyporiadal a ktorá je tiež podstatou dôvodov odvolania, sa dotýka právnej argumentácie, nie zistenia skutkového stavu, ktorý je nesporný a odvolací súd z neho môže vychádzať, odvolací súd má za to, že nedostatok odôvodnenia súdu prvej inštancie je zhojiteľný v odvolacom konaní.

15. Odvolací súd, vporiadajúc sa s argumentáciou žalobcu v prvostupňovom konaní aj v odvolaní, konštatuje, že sa s touto argumentáciou nestotožňuje a napriek tomu považuje rozsudok okresného súdu za vecne správny.

16. Okresný súd žalobu žalobcu zamietol z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie, majúc za to, že postúpenie pohľadávky na žalobcu je neplatné s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

17. V zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách účinného ku dňu postúpenia, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky v

omeškaní peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva, to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol 1 rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka, banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

18. Citované ustanovenie je ustanovením špeciálnym vo vzťahu k všeobecnej úprave postúpenia upravenej v ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka a v zmysle zásady prednosti špeciálneho predpisu pred predpisom všeobecným je prednostne aplikovateľné na právny vzťah týkajúci sa bankovej pohľadávky.

19. Účelom daného ustanovenia je upraviť špeciálny režim pri postupovaní pohľadávok banky, ktorá má v zmysle citovaného zákona postavenie subjektu sui generis vzhľadom na jej špecifické oprávnenie a povinnosti vyplývajúce zo Zákona o bankách. Takýmto špecifikom je aj úprava bankového tajomstva, na úpravu ktorého citované ustanovenie nepochybne nadväzuje. Práve bankové tajomstvo je dôvodom osobitného režimu pri postupovaní pohľadávok banky.

20. Citované ustanovenie je ustanovením špeciálnym aj vo vzťahu k ust. § 525 Občianskeho zákonníka a upravuje špeciálne prípady pohľadávok, ktoré sú vylúčené z postúpenia, teda sú nespôsobilým predmetom postúpenia. Postúpenie pohľadávky nespôsobilej na postúpenie v nadväznosti na ust. § 39 Občianskeho zákonníka, ako to okresný súd správne kvalifikoval, spôsobuje absolútnu neplatnosť takéhoto postúpenia, na ktorú je súd povinný prihliadať ex officio.

21. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4Obo 210/01, ide o odlišnú vec a toto rozhodnutie nie je v danej veci aplikovateľné. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na stanovisko č.46 uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 5/2009. NS v citovanom stanovisku konštatoval, že z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť, že by súd nemohol skúmať platnosť zmluvy o postúpení, ak toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca. V spore o neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, resp. o jej splnenie, kedy postúpená pohľadávka nie je ešte uhradená, je však súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ak vyjdú v konaní najavo.

22. Odvolateľ poukazuje na iné rozhodnutia krajských a okresných súdov, tieto však nie sú pre odvolací súd záväzné.

23. Žalobca v podstatnej časti svojej právnej argumentácie poukazuje na nálezy Ústavného súdu SR (sp. zn. IV. ÚS 15/2014 z 28. apríla 2014, I. ÚS 640/2014 z 1. apríla 2015, ako aj na nálezy Ústavného súdu ČR), ktoré sa dotýkajú požiadavky právnej istoty a preferencie platnosti právnych úkonov, preferencie výkladu uchovávaného právny úkon v platnosti. Uvedená judikatúra je aplikovateľná na prípady, keby súd vyslovoval neplatnosť právneho úkonu pre neurčitosť právneho úkonu (§ 37 OZ), kedy súd má preferovať výklad právneho úkonu, ktorý nevedie k neplatnosti zmluvy, nedotýkajú sa však dôsledkov absolútnej neplatnosti pre rozpor so zákonom, ktorá bola vyslovená v súdnej veci.

24. Z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nepochybne vyplýva, že spôsobilým predmetom postúpenia je iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky, po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Z obsahu spisu, ako aj zo skutočností vyplývajúcich zo samotného odvolania odvolací súd, rovnako ako prvostupňový súd, konštatuje, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy banky klientom, t. j. žalovaným v 1/ a v 2/ rade, a preto možno konštatovať, že nebol splnený zákonný predpoklad pre platné postúpenie pohľadávky banky. Postúpená pohľadávka nebola v čase jej postúpenia pohľadávkou spôsobilou na postúpenie. Postúpenie tak predstavuje absolútne neplatný právny úkon a možno súhlasiť so záverom prvostupňového súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu na uplatnenie nároku.

25. Pokiaľ žalobca poukazuje na znenie všeobecných obchodných podmienok k zmluve uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v bode 18.14, z ktorej vyplýval súhlas klienta s postúpením akejkoľvek pohľadávky banky bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, táto zmluvná podmienka už bola viacerými rozhodnutiami okresných súdov vyhlásená za neprijateľnú (napr. rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 6C/96/2014-82 zo dňa 13.10.2015).

26. Odvolací súd potom, neuznajúc dôvodnosť právnej argumentácie žalobcu, konštatujúc vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, rozsudok potvrdil, vrátane výroku o trovách konania, ktorý taktiež vykazuje vecnú správnosť.

27. Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 396 ods. 1 s poukazom na ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C. s. p. Úspešnými účastníkmi odvolacieho konania boli žalovaní v 1/ a v 2/ rade, preto im patrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v celom rozsahu, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 C. s. p.)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)